

"Апсолутно не подржавам одржавање референдума у Републици Српској, баш као што не бих подржао ни његове резултате". Овако је Борис Тадић завршио интервју за недјељно издање "Јутарњег листа", вјерујући ваљда да ће загребачки дневник прочитати само они читаоци у Хрватској и БиХ који још сумњају у искрене намјере председника Србије о хрватским и бошњачким интересима, другим ријечима сви они који не вјерују у званични став Београда о територијалном јединству и неповредивости граница сусједних му држава.

Но, како се хрватска штампа ипак чита и у Републици Српској, а овдашњу јавност баш не занима много да ли српски председник започиње дан уз Северинине хитове и воли ли сунчање на хрватској обали, већ колико га дотиче судбина сународника с ову страну Дрине, није тешко закључити да се она наново уморасала и намрштила, као у вријеме Тадићевог истамбулског теферића са Харисом Силајџићем. Из граду на Врбасу опет се не види државна стратегија Србије, визија њене националне политике, односно рачун који је спремна да плати зарад загрљаја Европске уније. Да ли је у цијену урачунато одустајање од српске државотворности западно од Дрине? Наравно, нико иоле политички писмен не очекује да се Београд прси пред комшијама и на сва уста промовише вољу и интересе Републике Српске, али нову дозу немира уноси чињеница да се председник Србије више стара о ономе шта ће рећи Загреб и Сарајево него Бања Лука.

Хрватским новинарима Тадић је поручио да Хрвати морају имати перспективу у БиХ, остваре своја права и заштите интересе, што ће између редова може протумачити и да не би имао ништа против формирања трећег ентитета, када би то прихватила друга два народа. Међутим, упркос томе што и сам Милорад Додик посљедњих дана врти сличну причу, па се о реинкарнацији Херцег Босне више говори него о самосталности Републике Српске, на видјелу је осјетљиво и изузетно опасно поигравање са дејтонским темељима БиХ и њеним уставним уређењем. То и те како Београд и Србију чини умијешаним, позваним и пријеко потребним приликом разматрања и обликовања свих актуелних и будућих дипломатских стајалишта, не само у улози гаранта Дејтонског споразума, већ ваљда и као заштитника националних интереса српског народа у БиХ, личних и колективних права његових припадника. Умјесто тога, до Бање Луке допиру декларативна залагања за очување БиХ са два етитета и три конститутивна народа, потреби међусобног уважавања, бла бла, што је равно поруци – шта вам ја могу, ето вас, па се сналазите сами.

Јавности у Републици Српској слаба је утјеха то што Борис Милу држи за пријатеља, обилази га на слави и предизборним скуповима. Она би куд и камо била спокојнија када би видјела и чула одважног и одлучног предсједника Србије који у најмању руку онолико подржава Србе у БиХ колико и предсједник Хрватске овдашње Хрвате. Долазио је и Иво Јосиповић у Републику Српску, спустио главу пред српским жртвама, али му није пало на памет да прећути хрватске, да не затражи бољи третман својих сународника и слично. Није негирао српске интересе у БиХ, али им се није ни додворавао. Наравно, не значи то да Тадић треба да слуша Бају Малог Книнцу умјесто Северине или да скида шармантни осмијех и мијења фризуру који су тобож по укусу комшилука и Запада, већ да коначно престане страховати хоће ли му ко замјерати ако примјети како му је врло стало и до Срба у Хрватској, Републици Српској, Федерацији БиХ, Космету. Уосталом, трагично је да због шиканирања Срба у Хрватској више критике стиже из Брисела, него из Београда. А ако ћемо поштено, баш Загреб брига шта ће му он рећи! Он је ионако навикао да са источне стране слуша само извињења и самопонижавања.

Управо због тога Тадићева је одговорност већа него што има представу. Не само по питању судбине српских несрећника у Хрватској или, како ће нас неки назвати, политичких хазардера у Републици Српској, већ и стања нације уопште. Као што се некада Милошевић са њом поигравао "иди ми – дођи ми", час као велики вожд, час као "фактор мира", радикализујући менталитете, обесмишљавајући идеје и унесрећујући народ, тако и данас Тадић политиком кокетирања и килављења инспирише једне да страх од неизвјесности претварају у депресију и насиље, а друге да подмећу образ оном пред чиме "европски Срби" радо шире стражњицу. Ако званична српска политика није кадра да покаже чврстину и достојанство када је у питању национална ствар, ако се њен предсједник више пали на Северину него на референдумску вољу народа, ако је од државничких снова из Бање Луке важнији интерес босанских Хрвата који су се ономад својом вољом одрекли енитета и са Алијом Изетбеговићем направили Федерацију БиХ како би заједнички ратовали против Срба, онда смо заиста постали празнији од оне боце шампањца која се са веселом Далматинком љуљала на јахти неког тајкуна из (не)сућене Херцег Босне.